

Betörés

mindig oldalba rúgta a kecskét
vigyázott a tőgyére és a tejre
tízéves korunkig kímélt minket
disznóvágáskor befogott füllel
énekeltünk a vastag falú ház
legbelső pontján
ne halljuk a visítást
majd amikor már levágtuk
az összes felhizlalt kocát
és megettük a füstölt kolbászt
belőlünk tört elő állati
könyörgés és gyermeki fohász
a kecskék az ólajtó résein át
lesték a test és a szív deformálódását
apám volt a legerősebb ember
csodáltam fáradhatatlanságát
ha rá gondolok nem tudom
abbahagyni a hányást
és sírva hívom fel editet
hogyan kihánytam apát
meg sok-sok epét meg apát
eddig a negyvenkilenc éve tartotta
feszesen a szülői gerincet
most érzem magam igazán üresnek
megindultak leomlani az érfalak
edit azt mondja dőljek
szorosan egy széktámlának
a melleimet ne takarjam el
apám már nem fog rúgni
lélegezzek mélyeket

az árnyékos oldalt képzeljem el
mint amikor felüdülésként
az árnyékban tartottunk szünetet
a paradicsompalánták ültetése közben
nyeltük a locsolócsőből a hideg vizet
hűtöttük magunkat a sötétben
apám a fagyokat szerette
az udvar átadta magát a télnek
nem dolgoztunk így nem is éhezünk meg
isten olyankor melegebb éghajlatra költözött
mint a villás farkú fecskék
de egyik évben már nem jött vissza
emigrált örökre
apám volt a legerősebb ember
kikáromkodta belőlem a létigéket
minden tőle függött ez éltette
gyerekkorom legtisztább emléke
a kitergetett lepedők fehérsége
olyan tiszták voltak mint
apám kéklő munkakönyve
még soványak voltunk a szökéshez
apám szerette összetörni a csíptetőket
kecskékről álmodok
teli tőgygel vánszorognak
meg kéne fejni őket

edit betűlevest főz
megkértem halássza ki belőle
az A betűket

Etetés

ne nézz amikor
levetkőztetem
vannak dolgok amiket
csak suttogva lehet
még szégyellem
hogy a szívem
jóllakottan heverhet
melletted

identitárs

egymás nélkül
már nem ismerünk
magunkra

kérj...

amióta nincs munkája
egyre kevesebb helyet
foglal el a házban
a betonfal mellett
guggol az árnyékban
úgy tesz mintha csak
pihenőt tartana
a virágültetésben vagy
a sírásásban
úgy tesz mintha nem
látnám hogy az ujjával
ismét kiszámolja
hány kenyérbe kerül
nekünk az életben tartása
sápadtan emeli száját
a locsolócsőhöz
mint aki belefáradt
a befogadásba
megöntözi a palántákat
majd leül sírni
anyám meg akar halni
a bánatától nem tudok
szóhoz jutni

...s megadatik

tologatjuk egyik
udvarból a másikba
a betegség ledönti
a lábáról és
győzelemittasan folyik

ki a szájából
gyógyulást prédikálok
rendszeresen reggel hányok
a lekötözött anyaság
szomorú látványától
tekintete beleizzadt az éjszakába
már sose találja meg a hazautat
eltévedt a sejt szaporodásban
hogyan elhajtja a legyeket
megállás nélkül forog
a ventilátor három lapátja
huzatban menetelünk
anyám halálába

Másvilágra költözés

körülmetélt életek
köldökszinóron rángatják
az eget
száraz torkokból
embriók szakadnak fel
kopott bőröndjük elveszik
isten csomagterében

Nyelési zavarok

karikás szemekkel
bámult a kávéjába
minden reggel ugyanaz
a visszatükröződő barnaság
cukor nélkül feketén
hidegen öblös csészében
anyám összepréselt tüdővel
ült a konyhaszéken
elveszett a saját medrében

—
apám magára kapta a nagykabátot
így rántott bele minket a szegénységbe
amikor a vodkásüveget a szájához emelte
pontosan olyan jelentéktelenek vagyunk

számára mint a mája és az élete
engem kirekeszt anyámba behatol
megakad a torkomon a gyerekkor

—
alig tudta hazahozni magát
testében az abortusz utáni büntudat
húzta lefelé az idegpályák józanságát
belekönyökölt a szűrkeségbe
apámat csak a spirál
szavatossága érdekelte
összecsapta a jóistent a tenyerében
majd megkérte anyámat
ha lefekszik aludni ébressze fel
egész éjjel nem mertem becsukni
a szemem mert anyám
folyót főzött a konyhában
és féltem hogy nekimegy